

Sygn. akt V KK 284/18

POSTANOWIENIE

Dnia 18 grudnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Tomczyk

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 18 grudnia 2018 r.
sprawy K. S.,
skazanego z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 19 grudnia 2017 r., sygn. akt II AKa [...],
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego
w Z. z dnia 18 września 2017 r., sygn. akt II K [...],

**oddala kasację jako oczywiście bezzasadną, a kosztami
postępowania kasacyjnego obciąża skazanego.**

UZASADNIENIE

T. K., D. R., K. S. zostali oskarżeni o to, że:

I. w dniu 18 stycznia 2016 r. w L., województwo [...], działając wspólnie i w porozumieniu, posługując się niebezpiecznym przedmiotem w postaci młotka i środkiem obezwładniającym oraz używając przemocy wobec J. S. w postaci szarpania za włosy i uderzenia młotkiem w okolice prawego oka oraz wobec A. S. w postaci uderzenia pięściami po głowie i uderzenia młotkiem w głowę w wyniku czego A. S. doznał obrażeń ciała w postaci rany tłuczonej w okolicy czołowej powikłaną złamaniem kości czołowej z wgłębieniem kilku fragmentów kostnych w kierunku płata czołowego lewego z towarzyszącą odmą śródczaszkową i złamania podstawy piątej kości śródreża ręki prawej, a następnie zabrali w celu

przywłaszczenia pieniądze w walucie polskiej, dolarach amerykańskich, frankach szwajcarskich, funtach szterlingach i koronach norweskich o łącznej wartości 315 797,70 zł. na szkodę A. S. i J. S., przy czym K. S. czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne i w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, to jest o popełnienie czynu z art. 280 § 2 k.k., a w stosunku do K. S. o popełnienie czynu z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art 64 § 1 k.k. (...).

Sąd Okręgowy w Z. wyrokiem z 18 września 2017 r., w sprawie o sygn. akt II K [...]:

1. w odniesieniu do czynu I. uznał:

a. oskarżonych T. K., D. R. i K. S.

za winnych tego, że w dniu 18 stycznia 2016 r. w L., województwa [...], działając wspólnie i w porozumieniu dokonali rozboju w ten sposób, że T. K. i D. R. przy pomocy środka obezwładniającego w postaci gazu pieprzowego oraz używając przemocy w postaci uderzania pięściami po głowie i całym ciele obezwładnili A. S., w wyniku czego doznał on obrażeń ciała w postaci złamania podstawy piątej kości śródreżna ręki prawej, natomiast w tym czasie K. S., używając przemocy wobec J. S., szarpiąc za włosy, uderzając pięściami po całym ciele, a także niebezpiecznym przedmiotem w postaci młotka w podudzie lewej nogi zabrał znajdującą się w samochodzie torbę z pieniędzmi, w ten sposób oskarżeni zabrali w celu przywłaszczenia pieniądze w walucie obcej (w postaci 43 595 Euro, 10 296 dolarów amerykańskich, 5 820 funtów szterlingów, 3 470 franków szwajcarskich, 2 000 koron norweskich) o łącznej wartości 287 166,82 zł oraz w walucie polskiej w kwocie 75 819,78 zł na szkodę A. S. i J. S., przy czym K. S. czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne i w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, to jest popełnienia przestępstwa z art. 280 § 1 k.k., a w stosunku do K. S. z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to:

- oskarżonym T. K. i D. R. na podstawie art. 280 § 1 k.k. wymierzył karę po 5 (pięć) lat pozbawienia wolności;
- oskarżonemu K. S. na podstawie art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył karę 8 (ośmiu) lat pozbawienia wolności.

Nadto :

b. oskarżonego K. S. uznał za winnego tego, że w dniu 18 stycznia 2016 r. w L., województwa [...], po dokonaniu czynu opisanego wyżej, uderzył młotkiem w głowę pokrzywdzonego A. S. powodując obrażenia ciała w postaci rany tłuczonej w okolicy czołowej powikłaną złamaniem kości czołowej z wgłębieniem kilku fragmentów kostnych w kierunku płata czołowego lewego z towarzyszącą odłą śródczaszkową, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne i w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, to jest popełnienia przestępstwa z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 157 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności (...)

5. na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. z wymierzonych oskarżonemu K. S. w punktach Ia. i Ib. wyroku kar pozbawienia wolności orzekł karę łączną w wymiarze 8 (ośmiu) lat pozbawienia wolności;

6. na podstawie art. 46 § 1 k.k. zasądził solidarnie od oskarżonych T. K., D. R. i K. S.;

a. na rzecz pokrzywdzonych A. S. i J. S. solidarnie kwotę 364 586,60 zł (trzysta sześćdziesiąt cztery tysiące pięćset osiemdziesiąt sześć 60/100) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 19.01.2016 r. do dnia zapłaty, tytułem naprawienia szkody wynikłej z popełnienia czynów opisanych w pkt. 1. wyroku,

b. na rzecz pokrzywdzonego A. S. kwotę 15 000 zł (piętnastu tysięcy) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia za doznane krzywdy;

c. na rzecz pokrzywdzonej J. S. kwotę 5 000 zł (pięciu tysięcy) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia za doznane krzywdy;

(...)

11. na podstawie art. 16 ust. 2 i 3 oraz art. 29 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. - Prawo o adwokaturze (Dz. U. z 2002 r. Nr 123, poz. 1058 ze zm.) w zw. z § 1, § 2, § 4 ust. 1, 2 i 3, § 17 ust. 1 pkt 2, ust. 2 pkt 5 i ust. 7 § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata

z urzędu (Dz.U. z 2016 r. poz. 1714) zasądził od oskarżonych T. K., D. R. i K. S. solidarnie:

a. na rzecz oskarżycielki posiłkowej J. S. kwotę 1 992,60 (tysiąc dziewięćset dziewięćdziesiąt dwa 60/100) złotych, w tym podatek VAT, tytułem kosztów związanych z ustanowieniem pełnomocnika w sprawie;

b. na rzecz oskarżyciela posiłkowego A. S. kwotę 1 992,60 (tysiąc dziewięćset dziewięćdziesiąt dwa 60/100) złotych, w tym podatek VAT, tytułem kosztów związanych z ustanowieniem pełnomocnika w sprawie;

(...)

13. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych zwolnił oskarżonych T. K., D. R. i K. S. w całości od zapłaty na rzecz skarbu Państwa kosztów sądowych, w tym opłaty.

Od powyższego wyroku apelacje wnieśli: obrońca oskarżonego K. S. oraz pełnomocnik oskarżycieli posiłkowych J. S. i A. S..

Obrońca zaskarżył wyrok Sądu Okręgowego w części odnoszącej się do oskarżonego K. S. w całości, tj. w zakresie punktów: 1 a i b, 5, 6 a, b i c, zarzucając obrazę przepisów postępowania, mianowicie:

I. art. 7 k.p.k. poprzez dowolną, przeprowadzoną wbrew zasadom doświadczenia życiowego ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego polegającą na przyjęciu, że:

1) oskarżony K. S. posługiwał się w trakcie popełnionego przestępstwa rozboju młotkiem, w sytuacji w której:

a) przesłuchana w charakterze świadka J. S. podczas rozprawy głównej jednoznacznie wskazała, że osobą która dokonała bezpośredniej napaści na jej osobę był oskarżony D. R.,

b) wersja prezentowana przez pokrzywdzoną J. S. korespondowała z zeznaniami złożonymi przez drugiego pokrzywdzonego A. S.,

c) przesłuchany podczas rozprawy głównej D. R. przyznał, że mógł posiadać torbę z pieniędzmi,

2) uznaniu za wiarygodne pomawiających wyjaśnień D. R. oraz T. K. w sytuacji, w której wyżej wymienione osoby były bliskimi kolegami, którzy mieli interes prawny w relacjonowaniu przebiegu zdarzenia w sposób korzystny dla obu,

3) uznaniu za niewiarygodne zeznań pokrzywdzonych J. S. oraz A. S. w zakresie w jakim nie korespondowały one treściowo z wyjaśnieniami D. R. i T. K., w sytuacji w której prawidłowa, zgodna z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego ocena tych dowodów w konfrontacji z innymi dowodami zgromadzonymi w niniejszym postępowaniu w sposób oczywisty prowadzi do wniosku, że zeznania te są wzajemnie spójne, logicznie uzasadnione i obrazują rzeczywisty przebieg inkryminowanego zdarzenia.

II. stanowiący konsekwencję cyt. powyżej obrazy przepisów prawa procesowego błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że:

1) oskarżony brał udział w rozboju w ten sposób, że używał przemocy wobec J. S., uderzając pięściami po całym ciele, a także niebezpiecznym narzędziem w postaci młotka,

2) uderzył w głowę A. S. młotkiem.

Z daleko posuniętej ostrożności procesowej, na wypadek niepodzielania zarzutów wskazanych powyżej, apelujący zarzucił obrazę przepisów prawa materialnego, a mianowicie:

I. art. 280 § 2 k.k. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na przyjęciu, że oskarżony swoim zachowaniem polegającym na uderzeniu młotkiem w podudzie lewej nogi pokrzywdzonej J. S., wyczerpał znamiona czynu zabronionego z art. 280 § 2 k.k. w sytuacji, w której właściwości przedmiotu w postaci młotka użytego przez oskarżonego, w tym jego mały rozmiar oraz niewielka waga wykluczają jego kwalifikację jako przedmiotu podobnie niebezpiecznego do noża lub broni palnej,

II. art. 280 § 1 k.k. poprzez jego niezastosowanie w sytuacji, w której objęte procesem wyrokowania zachowanie oskarżonego nie zostało popełnione z użyciem podobnie niebezpiecznego przedmiotu co nóż lub broń palna, a w czynności sprawczej rozboju oskarżony nie użył młotka w sposób bezpośrednio zagrażający życiu,

III. art. 157 § 1 k.k. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na ustaleniu winy i sprawstwa oskarżonego za popełnienie przestępstwa z art. 157 § 1 k.k. w sytuacji, w której część opisowa wyroku nie określa wszystkich znamion czynu, za które oskarżony został skazany, tj. w opisie zarzucanego czynu brak jest wskazania skutku stanowiącego znamię występkę z art. 157 § 1 k.k. w postaci

naruszenia czynności narządów ciała lub rozstroju zdrowia, innego niż w art 156 § 1 k.k. ponad okres 7 dni,

IV. art. 157 § 2 k.k. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na ustaleniu winy i sprawstwa oskarżonego za popełnienie przestępstwa z art. 157 § 2 k.k. w sytuacji, w której część opisowa wyroku nie zawiera wszystkich znamion czynu, za które oskarżony został skazany, tj. w opisie zarzucanego czynu brak jest wskazania skutku stanowiącego znamię występkę z art. 157 § 2 k.k. w postaci naruszenia czynności narządów ciała lub rozstroju zdrowia, na okres nie dłuższy niż 7 dni,

W oparciu o powyższe zarzuty, wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku wobec oskarżonego K. S.:

I. poprzez wyeliminowane z opisu czynu przypisanego oskarżonemu K. S. w pkt. I.a wyroku zwrotu „niebezpiecznym przedmiotem w postaci młotka”, a z kwalifikacji prawnej art. 157 § 2 k.k. i w konsekwencji zakwalifikowanie powyższego czynu na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i na podstawie powyższych przepisów wymierzenie oskarżonemu kary w dolnej granicy zagrożenia ustawowego przewidzianego za dany występki,

II. uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 157 § 1 k.k.,

III. uchylenie rozstrzygnięcia w przedmiocie kary łącznej, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w części dotyczącej oskarżonego K. S. w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd pierwszej instancji.

Natomiast pełnomocnik oskarżycieli posiłkowych J. S. i A. S. zaskarżył wyrok na niekorzyść oskarżonych: T. K., D. R. oraz K. S. - w zakresie rozstrzygnięcia o winie i karze, zarzucając:

1) obrazę przepisów postępowania, mającą istotny wpływ na treść orzeczenia, to jest art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. - poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów oraz wydanie orzeczenia z pominięciem wniosków wpływających z całości ujawnionego materiału dowodowego, co w konsekwencji doprowadziło do dokonania błędnych ustaleń faktycznych w zakresie oceny zakresu porozumienia istniejącego pomiędzy oskarżonymi, a w konsekwencji zaniechania przypisania wszystkim oskarżonym kwalifikowanej formy rozboju z art. 280 § 2 k.k.;

2) obrazę przepisów postępowania, mającą istotny wpływ na treść orzeczenia, to jest art. 413 § 2 k.p.k. poprzez pominięcie w kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonym: T. K. i D. R. przepisu art. 157 § 2 k.k. w związku z dokonanym przestępstwem rozboju, pomimo iż swoim zachowaniem spowodowali oni u pokrzywdzonego A. S. naruszenie czynności narządu ciała oraz rozstrój zdrowia, co winno determinować przyjęcie kwalifikacji kumulatywnej, a nadto również:

3) rażącą niewspółmierność orzeczonych oskarżonym: kar jednostkowych oraz kar łącznych pozbawienia wolności - poprzez wymierzenie tych kar jako nazbyt łagodnych w stosunku do stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości popełnionych przez oskarżonych przestępstw, a także niewystarczających dla potrzeb prewencji indywidualnej i generalnej, jakie zrodziły się na kanwie przedmiotowej sprawy.

Mając na względzie powyższe, wnioskuję o:

4) zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uznanie, iż czyn popełniony przez oskarżonych: T. K. i D. R. wyczerpuje znamiona kwalifikowanej formy rozboju z art. 280 § 2 k.k. oraz uzupełnienie kwalifikacji prawnej poprzez dodanie do niej również czynu z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

5) zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zaostwienie kar jednostkowych za czyn z art. 280 k.k., wymierzonych oskarżonym: T. K. i D. R. - do 7 lat pozbawienia wolności oraz K. S. - do 9 lat pozbawienia wolności;

6) zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zaostwienie kary, wymierzonej oskarżonemu K. S. za czyn z art. 157 § 1 k.k. do 2 lat pozbawienia wolności;

7) zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zaostwienie kar łącznych, wymierzonych oskarżonym: D. R. - do 7 lat pozbawienia wolności oraz K. S. - do 10 lat pozbawienia wolności.

Sąd Apelacyjny w [...] wyrokiem z dnia 19 grudnia 2017 r., sygn. akt II AKa [...]:

I. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a) w pkt. 1. lit. a - wobec oskarżonego K. S. wyeliminował z kwalifikacji prawnej przypisanego przestępstwa art. 157 § 2 k.k. oraz z podstawy prawnej orzeczonej kary pozbawienia wolności wobec tego oskarżonego art. 11 § 3 k.k.,

b) w pkt. 1. lit. b - podwyższył orzeczoną karę wobec oskarżonego K. S. do 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

c) w pkt. 5. - uchylił orzeczoną wobec oskarżonego K. S. karę łączną pozbawienia wolności i wymierzył temu oskarżonemu nową karę łączną 9 (dziewięciu) lat pozbawienia wolności,

d) w pkt. 11. - jako podstawę prawną rozstrzygnięcia, w miejsce rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. z 2016 r., poz. 1714), wskazał § 1 pkt 1 i 2, § 11 ust. 1 pkt 5 i § 17 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r., poz. 1800 ze zm.), w lit. a i b zasądził na rzecz oskarżycielki posiłkowej J. S. i oskarżyciela posiłkowego A. S. po 1800 zł bez VAT,

II. w pozostałym zakresie utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Kasację od tego orzeczenia wniósł obrońca skazanego K. S., zarzucając rażące naruszenie prawa, które miało wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

I. art. 157 § 1 k.k. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na:

1) przyjęciu, że wskazanie co intensywności czasowej odniesionych obrażeń (poprzez oznaczenie, że naruszenie czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia miało innych charakter niż określony w art. 156 § 1 k.k.) nie jest wymagane dla skutecznego przypisania odpowiedzialności karnej z art. 157 § 1 k.k.,

2) utrzymaniu w mocy wyroku Sądu Okręgowego, a tym samym ustaleniu winy i sprawstwa oskarżonego za popełnienie przestępstwa z art. 157 § 1 k.k. w sytuacji, w której część opisowa wyroku nie określa wszystkich znamion czynów za które oskarżony został skazany, tj. w opisie zarzucanego czynu brak jest wskazania skutku stanowiącego znamię występku z art. 157 § 1 k.k. w postaci naruszenia czynności narządów ciała lub rozstroju zdrowia innego niż w art. 156 § 1 k.k.,

II. art. 280 § 2 k.k. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na przyjęciu, że oskarżony swoim zachowaniem polegającym na uderzeniu młotkiem w podudzie lewej nogi pokrzywdzonej J. S. wyczerpał znamiona czynu zabronionego z art. 280 § 2 k.k. w sytuacji, w której:

- 1) właściwości przedmiotu w postaci młotka użytego przez oskarżonego w tym jego mały rozmiar oraz niewielka waga wykluczają jego kwalifikację jako przedmiotu podobnie niebezpiecznego co noża lub broni palnej,
- 2) zgodnie z wyrokiem Sadu Apelacyjnego w Warszawie sygn. akt II Aka 133/14 młotek o podobnych rozmiarach jak w rozpatrywanej sprawie nie winien być kwalifikowanym jako przedmiot niebezpieczny na równi z nożem lub bronią palną:

Uwzględniając rozmiary tego przedmiotu, jego kształty oraz masę, nawet w sytuacji gdy jego obuch był metalowy, trudno o tym przedmiocie, w sposób jednoznaczny i nie budzący najmniejszych wątpliwości powiedzieć, że jest on niebezpieczny dla człowieka na równi z bronią palną, czy też nożem.

III. art. 280 § 1 k.k. poprzez jego niezastosowanie w sytuacji, w której objęte procesem wyrokowania zachowanie oskarżonego nie zostało popełnione z użyciem podobnie niebezpiecznego przedmiotu co nóż lub broń palna, a w czynności sprawczej rozboju oskarżony nie użył młotka w sposób bezpośrednio zagrażający życiu.

W oparciu o powyższe zarzuty wniósł o:

1. uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego w [...], Wydział II Karny z dnia 19 grudnia 2017 r. oraz poprzedzającego go wyroku Sądu Okręgowego w Z., Wydział II Karny z dnia 18 września 2017 r. w części dotyczącej ustalenia winy i sprawstwa oskarżonego za popełnienie przestępstwa z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i uniewinnienie K. S. od popełnienia czynu z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,
2. uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego w [...], II Wydział Karny z dnia 19 grudnia 2017 r. oraz poprzedzającego go wyroku Sądu Okręgowego w Z., Wydział II Karny z dnia 18 września 2017 r. w części dotyczącej orzeczenia o karze łącznej w stosunku do K. S. i umorzenie postępowania w tym zakresie,
3. o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w [...], Wydział II Karny i poprzedzającego go wyroku Sądu Okręgowego w Z., II Wydział Karny w pozostałej części dotyczącej oskarżonego K. S. w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd pierwszej instancji.

Ewentualnie wniósł o:

1. uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] i poprzedzającego go wyroku Sądu Okręgowego w Z. w części dotyczącej oskarżonego K. S. w całości i przekazanie sprawy we wskazanym zakresie do ponownego rozpoznania przez Sąd Okręgowy w Z..

W odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniesiona przez obrońcę skazanego kasacja jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

Zgodnie z art. 519 k.p.k., kasacja może być wniesiona od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego kończącego postępowanie, tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia (art. 523 § 1 k.p.k.). Skoro tak, to zarzuty tego środka zaskarżenia muszą być skierowane przeciwko wyrokowi Sądu *ad quem*. W kasacji autorstwa obrońcy skazanego tego rodzaju zarzutów nie ma. Nie kwestionuje on przecież sposobu rozpoznania apelacji i naruszenia przez Sąd Apelacyjny przepisu art. 433 § 2 k.p.k. czy też art. 457 § 3 tego Kodeksu. Przeciwnie, przedmiotem zarzutu czyni przepisy prawa karnego materialnego, których Sąd ten nie musiał stosować, a więc bezpośrednio obrazić nie mógł. To zaś, że nie podzielił sposobu rozumowania zwartego w apelacji obrońcy oskarżonego nie może być utożsamiane z naruszeniem prawa.

Natomiast, powielając w kasacji zarzuty i argumentację apelacji obrońca skazanego obraca się wokół okoliczności ustalonych przez Sąd pierwszej instancji ponownie je podważając i mimo nieprzeprowadzenia w postępowaniu apelacyjnym postępowania dowodowego, w ten sposób podejmuje próbę uczynienia z sądu kasacyjnego sąd trzeciej instancji. Na to przepisy polskiej procedury karnej nie zezwalają i takie postępowanie nie może przynieść pożądanego przez skarżącego rezultatu.

Dodatkowo zaś należy zauważyć, że w realiach tej sprawy nie może być mowy o obrazie art. 157 § 1 k.k. Wywody kasacji w swej istocie sprowadzają się do polemiki z argumentacją Sądu odwoławczego, który przesądził, że Sąd Okręgowy w Z. w sposób prawidłowy uznał za właściwe przypisanie K. S. czynu z

art. 157 § 1 k.k. Sposób sformułowania opisu zachowań tego skazanego bezsprzecznie mieścił się w granicach obowiązujących reguł procesowych. To, że nie doszło do przytoczenia wszystkich ustawowo określonych znamion czynu zabronionego, w żadnym stopniu nie przeciwstawia się twierdzeniu, iż zostały wyczerpane znamiona tego przestępstwa. Koniecznym jest tylko, co nastąpiło w rozpoznawanej sprawie, wykorzystanie takich sformułowań, które w sposób niebudzący wątpliwości odpowiadają treści poszczególnych znamion przypisanego sprawcy czynu zabronionego (zob. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 października 2018 r., II KK 57/18). W sposób bardzo precyzyjny wyjaśnił to Sąd Apelacyjny w [...] w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku i nie ma żadnych powodów, by wywody te ponownie przytaczać.

Za bezzasadne należy także uznać zarzuty sformułowane w pkt. 2. i 3. kasacji. Cechy fizyczne opisanego narzędzia, którym posługiwał się K. S. w czasie czynu, w sposób bardzo znaczący odbiegają od tych opisywanych przez autora kasacji. Wbrew wszakże twierdzeniom obrońcy, masa oraz kształt zabezpieczonego młotka wyraźnie wskazują na to, że przedmiot ten rzeczywiście mógł być uznany za niebezpieczny, podobnie jak nóż czy broń palna. W tej sytuacji przypisanie K. S. czynu z art. 280 § 2 k.k., a nie z art. 280 § 1 k.k. trzeba było uznać za prawidłowe, a uzasadnienie Sądu odwoławczego również i w tej kwestii za zasadne oraz oparte na właściwych przesłankach.

Z przytoczonych powodów Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.